

дѣлкой близъ порою простира рука-та си камъ
удавенаго. Само обаче неповинность-та наидохъ
внимателна на мой гласъ. Всуе природа-та зове
камъ себе си други-те челоуѣцы; защо-то вся-
кій отъ тѣхъ като преобразува и одѣява обра-
за ѿ свои-те страсти, тови во всячкій си
животъ тая суетна и прелестна мечта, и ся
уплакува послѣ на небо-то ради честь-та, коя-
то онъ самъ сотвори. Между мнозина-та злопо-
лучны, кон-то ся потрудахъ да приведа пакъ въ
природа-та, нито одного не наидохъ, кой-то да
не бѣ восхищенъ ради свои-те болки. Най на
предъ мя слышаха съ вниманіе, като си надѣ-
ваха отъ мене помощь за да придобия слава
или богатство; когда обаче мя видѣха че учахъ
да ся благодарни, тогда мя счетоха и мене та-
кожде окаянъ, защо-то не тичахъ слѣдъ злопо-
лучно-то имъ благополучіе. Укоряваха мой-та
любопустынна жизнь, като ся припираха че они
токмо са полезни на челоуѣцы-те и ся труда-
ха да мя тласкатъ въ нихный клупъ. Азъ оба-
че ся сообщавамъ съ всякого но не ся преда-
вамъ никому. Многоажды мой-та особлива прак-
тика служи ми за урокъ. Наумявамъ си съ на-
стояща та си тишина предшедшы-те молвы